

NIJE DOBRO DA ČOVJEK BUDE SAM

27. nedjelja kroz godinu, B

Poznati talijanski bibličar pripovijeda kako je prije nekih tridesetak i više godina, u nedjelju nakon što je u Italiji referendumom bila odobrena mogućnost rastave braka, navijestio na misi upravo današnje evanđelje gdje se Isus izričito protivi rastavi braka. I sada su svi u velikoj rimskoj bazilici napeli uši da čuju što će reći poznati bibličar. No on je izrekao svoju najkraću propovijed: „Čuli smo evanđelje. Što bih ja još trebao reći?“ I nastavio misu recitirajući Vjerovanje.

Eh, reći će netko, lako je vama neoženjenima dijeliti lekcije o nerazrješivosti ženidbe (možda tu i Isusa ubrajaju)! Međutim, zašto svesti današnja čitanja na raspravu o rastavi? I doista, u današnjem je prvom čitanju naglasak na onom pozitivnom, a to onda i Isus ponavlja, potvrđuje i potkrjepljuje.

Evo drevnog proroštva! Biblija slikovito pripovijeda kako Bog stvara sve biljke i životinje a naposljetku i čovjeka. No među svim drugim bićima čovjek ne nalazi pomoći kao što je on. I onda, evo zacijelo najljepše slike iz prvih poglavlja Knjige postanka: iz usnulog čovjeka Bog uzima rebro i stvara ženu. Kad je čovjek otvorio oči i ugledao ženu on shvaća da je ona dio njega i kliče: „*Evo kosti od mojih kosti, mesa od mesa mojega!... Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza ženu svoju i dvoje njih bit će jedno tijelo.*“

Upravo tako. Kost od kosti. Meso od mesa. Jedno tijelo. Zapazimo: čovjek ostavlja oca i majku i prijanja uza svoju ženu da s njom bude jedno tijelo. Promislimo. Možemo li zamisliti veće krvne veze od veze roditelja i djeteta? Pa ipak, i ta se krvna veza raskida i čovjek ulazi u još jaču vezu, gdje sa svojom ženom čini jedno tijelo. I to sa ženom za koju neki muževi u šali vele da im nije nikakav rod. Pa ipak, jedno su tijelo. Nedokučivog li i premudrog nauma Božjega! Zato i Isus potvrđuje i naglašava: „*Tako više nisu dvoje nego jedno tijelo. Što dakle Bog združi, čovjek neka ne rastavlja.*“

Eto. Muž i žena jedno su tijelo. Upućeni i navezani jedno na drugo, iako nitko ne gubi vlastitu osobnost. I što onda? Ako netko i ne bi bio zadovoljan „svojom polovicom“, ne bi trebao zaboraviti da je to njegova polovica. Veli Poslanica Efežanima da nitko ne prezire svoga tijela, nego ga hrani i njeguje. Naime, kao što njegujemo svoje tijelo, ma kako bolesno bilo, tako kršćani nastoje ljubiti svoga ženidbenog druga kao sebe „*u dobru i zlu, u zdravlju i bolesti*“ jer su jedno tijelo.

Poslanica Efežanima govori da je zajedništvo muža i žene veliko otajstvo, kao i otajstvo Krista i njegove Crkve koji također sačinjavaju jedno tijelo. I u Starom zavjetu proroci višekratno prikazuju odnos naroda prema Bogu kao odnos žene i muža, zaručnika i zaručnice.

Evo dviju slika koje se nadopunjavaju i međusobno tumače: po nedokučivoj stvarateljskoj Božjoj mudrosti muž i žena su jedno tijelo. Koliko god to „tijelo“ nekad bilo i bolesno, uvijek ga valja njegovati. Zato je rastava uvijek nesretna i bolna, kao što je gubitak jednog uda. Nitko u Crkvi ne želi upirati prstom u takve nesretne slučajeve (Bog jedini zna, vidi i prosuđuje!). Samo želimo iznijeti duboki smisao i opravdanost Kristove zapovijedi.

Nadalje, i naša je povezanost s Kristom u Crkvi životna, trajna i nedjeljiva. Mi smo udovi njegova Tijela. To je naša radost, naša nada i duboki smisao našeg života.

Zvonko Pažin